

„Ja-ja da! Vi kan jo ogsaa vende Ryggen til ham! . . . Næ Jakobe, vil du rigtig se, hvor kønt her er!“

Vendt imod Dalen, der sænkede sig dybt under dem fuld af Soltaage, nød de deres tarvelige Maaltid, noget tørt Brød, lidt Ost og et Par Æg. Per havde anbragt sig ved Siden af Jakobe paa den nøgne Sten; og da de havde spist og han havde tændt sig en Cigaret, sad de smaasnakkende Haand i Haand og saae ud i den gyldne Taage.

Pludselig løftede Per Hovedet med et lyttende Udtryk.

„Kan du høre?“ spurgte han.

„Hvilket?“

„Hører du ikke? . . . En Kirkeklokke!“

„Hvor?“

„Etsteds dernede i Dalen.“

„Nej . . . Jo jeg tror dog . . . Tænk, at du kunde høre det!“

„Lyder det ikke hæsligt? . . . At man endogsaa heroppe i Eventyrets Rige skal forfølges af det Spøgelseglam!“

„Du har et mærkværdigt skarpt Øre for Kirkeklokker,“ sagde Jakobe smilende.

Og Per fortalte, hvordan han allerede som Dreng havde hadet og frygtet denne Lyd, der havde indhentet ham overalt paa hans forbudne Vej og summet for hans Øre som en truende Besværgelse. Og Jakobe knugede ømt hans Haand og sagde, at ogsaa for hende havde denne evindelige Klokkelarm lydt som en triumferende Trusel. Hun kunde endnu huske, hvordan hun som lille Pige havde skjult sig om Søndagen, naar Klokkerne begyndte at ringe, for at Ingen skulde se hende græde af Harm; og da hun blev ældre, havde hun ofte paa Hjemvejen fra Skolen sendt udfordrende Blikke op til Klokken i Garnisonskirken, hvor to af hendes Klassekammeraters Familjer havde faste Stolestader, hvad de altid var meget vigtige af.

„Tænk, Per! Allerede saa tidligt har vi haft samme Tanker og Følelser. Er det da underligt, at vi har fundet hinanden?“

Han lagde Armen om hendes Liv, og de talte videre sammen om Fremtiden, fantaserede om det kommende Aarhun-